

цето, то углавното преслѣдване не се възбужда, а възбуденото се спира, догдѣто се разрѣши спорниятъ прѣдмѣтъ отъ гражданския сѣдъ.

Чл. 21. Окончателното разрѣшение отъ гражданския сѣдъ на въпроси, подлѣжащи на негово разглѣждане е задължително за углавний сѣдъ само по отношение на дѣйствителността на събитието или дѣянieto.

Чл. 22. Окончателната присѣда на углавний сѣдъ по въпроси: извършило ли се е събитието на прѣстѣплението, било ли е това прѣстѣпление извършено отъ подсѣдимия и отъ какво свойство е дѣянieto — е задължителна за гражданскитъ сѣдъ въ всичкитъ случаи, когато се разглѣждатъ отъ този сѣдъ гражданскитъ послѣдствия отъ дѣянieto, което е било предмѣтъ на углавниятъ сѣдъ.

Чл. 23. Съ това, че дѣянieto на подсѣдимия не се признава за прѣстѣпно или не му се вмѣнява въ вина, не се отстранява отъ разглѣждане по углавенъ редъ гражданскитъ искъ за врѣди и загуби, сторени отъ това дѣяние. Обаче, въ първий случай, ако разрѣшението на гражданскитъ искъ отъ углавния сѣдъ прѣдставлява мжчнотии по своята сложностъ, сѣдѣтъ може да прѣдостави на заинтересования да се обърне съ искѣтъ си въ гражданскитъ сѣдъ.

Чл. 24. Оправданий по сѣдъ, има право въ прѣдвиденитъ отъ закона случаи (471—474) да иска възнаграждение за врѣди и загуби, които му сж станали отъ неправилното обвинение.